

Poglavlje 1

Ime Isolde Ophelie Goodnight bilo je sinonim za život pun tragedija. Izzy bi definitivno svoju situaciju opisala kao takvu. Bez majke je ostala još u ranom djetinjstvu, a sada je izgubila i oca. I sav novac. I prijatelje.

No nadu nikada nije gubila.

Barem dosad.

Barem ne posve.

Jer je ime Isolde Ophelie Goodnight također bilo sinonim za romansu. Za romansu koja obara s nogu, koja je zapisana u zvijezdama i zbog koje nastaju legende. Otkad pamti, Izzy je čekala – s vjerom koja je s vremenom počela kopnjeti i nestrpljenjem koje je sve više raslo – da taj dio njezina života napokon počne. U bajkama su glavne junakinje uvijek bile siročad bez majke.

Kad je tata potrošio sav njihov novac i otpustio posljednju služavku, uvjerala je samu sebe da će se težak život i naporan rad jednog dana isplatiti. Svi znaju da je Pepeljuga prvo morala ribati podove da bi poslije mogla osvojiti zgodnog princa.

Kad je napunila petnaest godina, njihovo financijsko stanje se popravilo zahvaljujući uspjehu i popularnosti tatinih priča. Zgodnog princa još nije bilo na vidiku, no bilo je još vremena za to. Izzy

je vjerovala da će se s godinama njezin poveliki nos ujednačiti s ostatkom njezina lica i da će se njena neukrotivo kovrčava kosa smiriti sama od sebe.

Nije se dogodilo ni jedno ni drugo. Ovo ružno pače nije izraslo u prekrasnog labuda.

A šesnaesti rođendan je prošao bez ubadanja na otrovno vreteno.

U dvadeset i prvoj godini život ju je prisilio na suočavanje s još jednom neugodnom istinom, negdje na cesti između Maidstonea i Rochestera. Pravi drumski razbojnici nisu bili ni vragolasto šarmantni ni neuglađeno naočiti. Oni su željeli njezin novac i željeli su ga odmah, a Izzy bi trebala biti sretna što nisu željeli i nju.

Polako se opraštala od svih svojih djevojačkih snova.

A onda joj je lani umro otac, a s njime i njegove priče. Vrlo brzo nakon toga, nestalo je i novca. Prvi put u životu, Izzy se našla na rubu istinskog očajja.

Prestala je čeznuti za romansom. Sad bi se zadovoljila i kruhom. U kojoj je bajci glavna junakinja neprivlačna, siromašna dvadesetšestogodišnjakinja koja se nikad nije poljubila?

U ovoj.

Stisnula je pismo u šaci. Crnu tintu na bijelom papiru. Svoju posljednju nadu. Prisilila se olabaviti stisak, iz straha da je ne smrvi u prah.

Draga gospođice Goodnight,

kao izvršitelj oporuke dužan sam izvijestiti Vas o smrti grofa od Lynfortha, koji vam je – kao i ostaloj kumčadi – ostavio nešto u nasljedstvo. Molim Vas, čekajte me dvadeset i prvog lipnja u zamku Gostley kod Woolingtona u grofoviji Northumberland, kako bismo razradili sve pojedinosti vezane uz vaše nasljedstvo.

S poštovanjem,

Frederick Trent, lord Archer

Nasljedstvo. Možda joj je ostavio stotinu funta. Čak bi i dvadeset funta predstavljalo lijep neočekivani dobitak, s obzirom na činjenicu da se njezin sadašnji imetak sastojao od šačice šilinga i penija.

Ugledavši zamak Gostley, Izzy nervozno gutne.

Iz daljine bi čak i mogao djelovati romantično, sa svojim raznolikim kulama i beskonačno dugim, zupčastim zidinama, razbacanim po brijegu prekrivenom zelenim poljima. No okolni park bio je toliko obrastao i zapušten da se zamak u potpunosti nalazio u njegovoj sjeni kad mu je prišla malo bliže.

Ovaj zamak nije djelovao čarobno ni gostoljubivo.

Izgledao je prijeteći.

Izgledao je opasno.

Gotovo se bojala da će je napasti.

„Evo nas, gospođice.” Baš kao ni Izzy, očito se ni kočijašu nije sviđalo ovdje. Zaustavio je upregnute konje ispred barbakana, kamene stražarnice na popriličnoj udaljenosti od samog zamka.

Nakon što joj je pomogao izaći iz kočije, podigao je ovratnik svoga kaputa i iskrcao njezinu prtljagu – jedan jedini, pohabani kovčeg. Odnio ga je do kamenih stuba prastare stražarnice, žurno se vratio, gurnuo ruke u džepove i znakovito se nakašljao. Čeka jući.

Izzy je znala što želi. Platila mu je u Woolingtonu – nije ju htio voziti bez plaćanja unaprijed – no sada je očekivao dodatni izraz zahvalnosti. Izzy izvuče šest penija iz svoje torbice. Ostalo joj je još samo nekoliko novčića, nisu čak ni zazveckali kad je protresla torbicu.

Kočijaš ih spremi u svoj džep i dotakne prstom kapu. „Kako ste ono rekli da se zovete, gospođice?”

„Goodnight. Gospođica Izzy Goodnight.”

Pričekala je da vidi hoće li prepoznati njeno ime. Većina pismenih ljudi u Engleskoj bi ga prepoznala, ali i mnogi koji rade za njih kao kućna posluga.

Kočijaš samo progundā: „Samo sam htio znat’, za slučaj da vas netko dođe tražit’. Ako nestanete.”

Izzy se nasmije. Pa priĉeka da se i on nasmije.

On se nije nasmijao.

Ubrzo su kočijaš, njegovi konji i kočija postali tek tiho škripanje kotaĉa po cesti dok su nestajali u daljini.

Izzy podigne svoj kovĉeg i proĉe kroz barbakan. Kameni most vodio je preko neĉega što je nekoć bio zaštitni jarak, a sada je u njemu bio samo tanki mlaz ljjigave, zelene tekućine.

Prije nego što je pošla na ovo putovanje, Izzy je malo istraživala. Nije pronašla baš puno materijala. Saznala je samo da je zamak Gostley u doba vladavine Normana bio sjedište vojvoda od Rothburyja.

Sada je djelovao napušteno. Na mnogobrojnim oknima nije bilo staklenih prozora. Iznutra nije dopiralo nikakvo svjetlo. Ispred glavnog ulaza trebale bi se nalaziti spuštene željezne rešetke koje prijeĉe ulazak u zamak – ni toga nije bilo. Ni vrata, ni rešetaka.

Izzy proĉe kroz luĉno nadstvođeni prolaz i uĉe u središnje, otvoreno dvorište.

„Lorde Archeru?” Glas joj se izgubi u zraku. Ona ponovno pokuša. „Lorde Archeru, jeste li ovdje?” Ovaj put je pristojno doĉeka odjekivanje njezina pitanja od kamenih zidova. Ali ne i odgovor.

Bila je sama.

Ošamućena ĉudnim okruŹjem i slabašna od gladi, Izzy zatvori oĉi. Pa se prisili uvući zrak u pluća.

Ne smiješ se onesvijestiti. Samo cendrave guskice i sušićave dame padaju u nesvijest, a ti nisi ni jedno ni drugo.

Uto poĉne padati kiša. Debele, teške kapi ljetne kiše – koje su joj oduvijek djelovale pomalo vulgarno i razvratno. Kao maleni pijanci bucmastih trbuha, te ljetne kapi kiše, koje se glupiraju putujući prema zemlji i zatim se razdragano raspršuju u dodiru s tlom.

Izzy je postajala sve mokrija, no druga mogućnost – traženje zaklona u jednom od mračnih nadsvođenih prolaza – bila joj je daleko neprivlačnija.

Nešto zašuška i ona preplašeno odskoči i naglo se okrene. Bio je to samo lepet gavranovih krila. Gledala ga je kako leti preko zamka i nestaje u daljini.

Tiho se nasmijala. *Zar uistinu?* Ovo je već bilo pretjerano. Golem, napušteni zamak, kiša, a sada i gavrani? Netko se okrutno poigravao njome.

A onda je ugledala muškarca na drugom kraju dvorišta. Stajao je u jednom od mračnih prolaza.

Ako je to također bila smicalica, barem nije bila okrutna.

Neke stvari u prirodi bile su lijepe zbog svoje nježne građe i složene simetrije. Cvijeće. Školjke. Krila leptira. Druge su pak crpile svoju ljepotu iz neobuzdane snage i apsolutne neukrotivosti. Snježni planinski vrhovi. Uskovitlani olujni oblaci. Lavovi oštih zuba i čupavih griva.

Muškarac ispred nje, čiju je siluetu upravo gledala, spadao je bez imalo dvojbe u ovu drugu kategoriju.

Baš kao i vuk koji je sjedio pokraj njegovih nogu.

To ne može biti vuk, rekla je samoj sebi. Vjerojatno se radilo o nekakvom psu. Vukovi su odavno istrijebljeni lovom. Posljednji vuk u Engleskoj uginuo je prije mnogo godina.

No, s druge strane... mislila je da više nema ni ovakvih muškaraca.

Premjestio je težinu s jedne noge na drugu i slaba svjetlost otkrila je donji dio njegova lica. Izzy ugleda široka, senzualna usta. Četvrtastu vilicu, tamnu od neobrijane brade. Preduga kosa dodirivala mu je ovratnik. Odnosno, dodirivala bi ga da je imao ovratnik. Ispod sakoa je nosio samo košulju otkopčanu ispod vrata. Uske hlače od jelenje kože bile su mu pripijene uz tijelo od struka do mišićavih bedara... a odatle su mu noge nestajale u iznošenim, prašnjavim Hessian čizmama.

O, joj. Dobrano iznošene čizme bile su Izzyna velika slabost. Budile su u njoj strastvenu želju da otkrije gdje su sve bile.

Srce joj brže zakuca. To nije pomagalo njenoj vrtoglavi.

„Jeste li vi lord Archer?” upita.

„Ne.” Muškarčev odgovor bio je tih i nemilosrdan.

Zvijer pokraj njegovih nogu zarezži.

„Oh. J-je li lord Archer ovdje?”

„Ne.”

„Jeste li vi nadstojnik?” upita ga. „Očekujete li ga uskoro?”

„Ne. I ne.”

Je li to bio humor u njegovu glasu?

Izzy s mukom proguta slinu. „Dobila sam pismo od lorda Archera. Zamolio me da se danas nađem s njime ovdje, u vezi s ostavštinom pokojnog grofa od Lynfortha. Navodno mi je ostavio nekakvo nasljedstvo.” Pružila mu je pismo drhtavom rukom. „Evo. Želite li ga sami pročitati?”

Jedan kut njegovih širokih usta se podigne. „Ne.”

Izzy povuče ruku s pismom što je smirenije mogla pa ga spremi u džep.

Muškarac se nasloni ramenom na kameni prolaz. „Zar nećemo nastaviti?”

„Nastaviti s čime?”

„S ovom igrom.” Glas mu je bio toliko dubok da se činilo kao da puzi prema njoj preko popločenog poda i uspinje joj se kroz tabane u drhtavo tijelo. „Jesam li možda neki ruski knez? Ne. Je li žuta moja omiljena boja? Ne. Bi li mi smetalo kad biste ušli i svukli sa sebe svu tu mokru odjeću?” Njegov glas učini nemoguće. Postane još dublji. „Ne.”

Sad ju je već otvoreno zadirkivao.

Izzy priljubi kovčeg uz grudi, da se Snješka ne smoči. „Ponašate li se tako prema svim svojim gostima?”

Glupačo, Izzy izgrdi samu sebe očekujući još jedno zadirkujuće, dubokim glasom izgovoreno „ne”.

On reče: „Samo prema zgodnim gošćama.”

O, Bože. Trebala je to i ranije shvatiti. Umor i glad su joj pomutili mozak. U zamak i gavrane bi još i mogla povjerovati. Možda i u iznenadno pojavljivanje visokog, mračnog, prekrasnog muškarca. Ali u njegovo očijukanje s njom?

Očito je halucinirala.

Kiša je nemilice padala, nestrpljivo hitajući iz oblaka prema zemlji. Izzy je promatrala rasprskavanje krupnih kapi po kamenim pločama. Svaka od njih kao da joj je sve više oduzimala snagu iz koljena.

Zidine zamka počnu se okretati oko nje. Rubni dijelovi njezina vidokruga počnu se zatamnjevati.

„Ja... Oprostite, ja...”

Kovčeg joj padne na tlo.

Zvijer iskesi zube prema njemu.

Muškarac izađe iz polutame.

A Izzy se onesvijesti.

Djevojka se uz mokri tresak srušila na pod.

Ransom se lecne zbog ironičnosti situacije. Usprkos svemu što se dogodilo, dame su i dalje padale u nesvijest pred njime. Iz ovog ili onog razloga.

Zatim pusti Magnusa uz tihi zapovijed. Nakon što je njegov pas obavio vlastitu istragu mokrim njuškanjem, Ransom ga odgurne u stranu i učini isto rukama.

Prelazio je dlanovima preko mlitavih zglobova i kostiju koje su nepomično ležale ispred njega. Mokri muslin, iznošene čizmice. Malene šake, tanka zapešća. Ova djevojka je bila sitna i činilo se kao da polovicu nje čine podsuknje, a drugu polovicu kosa.

I, Bože, kakva kosa. Gusta, kovrčava, obilna.

Osjetio je njezin topli dah na svojoj šaci. Spustio je ruku niže, tražeći otkucaje djevojčina srca.

Dlanom joj okrzne jednu punu, obludojku.

Nalet... nečega... prostruji mu kroz tijelo, sasvim spontano. Nije to bila požuda, samo muška svjesnost. Očito treba prestati razmišljati o njoj kao o „ovoj djevojci”. Ona je definitivno bila „ova žena”.

Ransom opsuje. Nije želio nikakve posjetitelje. A pogotovo nije želio posjetiteljice. Imao je već dovoljno problema s posjetima gospođice Pelham, kćeri lokalnog župnika, koja je dolazila u zamak otprilike jednom tjedno i nudila mu čitati propovijedi ili slične gluposti. Koračajući radosno uz brijeg, s košarom punom milostinje u jednoj ruci, gospođica Pelham je barem *očekivala* ovdje zateći unakaženu i neobrijanu olupinu od čovjeka. I bila je prepristojna da se onesvijesti kad ga je ugledala.

Ova žena, koja se skljojala na kamenom popločeno tlo, nije očekivala Ransoma.

Što mu je ono rekla o lordu Archeru? Imala je negdje uza se nekakvo pismo u kojem piše sve o tome, no nije se sada imao vremena baviti time. Morao ju je unijeti unutra – zagrijati je, dati joj da popije čaj s mlijekom i malo viskija.

Što prije dođe k svijesti, prije će otići odavde.

Podigao je njeno potpuno mokro, onesviješteno tijelo u naručje i ustao. Rasporedio mu je težinu pronašavši uporište između njenih kukova i ramena, a zatim uspio proći sve prilazne stuba i odnijeti je untura.

Brojao je korake. *Pet... šest... sedam...*

Kad je napravio osmi korak, ona se promeškolji u njegovu naručju. Ransom se ukipi, pripremajući se za neugodnost koja će zacijelo uslijediti. Ona se onesvijestila od samog pogleda na njega. Ako se sada probudi dok je nosi u naručju, mogla bi izdahnuti od šoka. Ili mu probiti bubnjiće vriskom. Oštećenje sluha – to mu definitivno nije trebalo.

Nešto je tiho promumljala, ali se nije probudila. Ne, učinila je nešto daleko gore od toga.

Privila se uz njega. Okrenula se bočno u njegovu naručju, prislonila glavu na njegova prsa i protrljala ih obrazom, tražeći toplinu njegova tijela. A onda je ispustila tihi, promukli uzdah.

Još jedan nalet... nečega... prostruji Ransomom. Na trenutak je zastao, pogođen tom oštrom navalom, a onda se nastavio penjati.

Prokletstvo. Jedino što mu je sada trebalo manje od žene koja pada u nesvijest bila je žena koja se nježno *privija* uz njega. Nakon ozljede, nije volio nikoga puštati preblizu. I nije mu trebalo ničije nježno privijanje, hvala lijepa. Imao je psa.

Njegov pas ga je vodio do vrha vanjskog stubišta, gdje je skrenuo i ušao u glavnu dvoranu zamka. Ova prostorija je takoreći bila njegov tabor. Ovdje je spavao, jeo, pio, ovdje je... psovao i tonuo u turobna stanja. Njegov sluga, Duncan, stalno ga je nagovarao da otvori još koju sobu u zamku, no on nije vidio svrhu toga.

Ransom spusti djevojku – ženu – na trošni kauč punjen konjskom dlakom, pa ga pogura bliže upaljenom kaminu. Noge kauča zaškripe stružući po kamenom podu. Ransom zastane da provjeri je li se možda probudila.

Ništa.

Lagano joj protrese rame.

Ništa.

„Probudite se”, reče glasno. „Pogledajte. Došao je lord Archer.”

Ništa.

Ransom privuče stolicu i sjedne blizu kauča. Pet sekunda poslije, ponovno ustane i stane nervozno koračati. Dvadeset i tri koraka do najljepijeg prozora, pa natrag. Ransom je imao svoje jake strane, no strpljivost nije bila jedna od njih. Neaktivnost ga je pretvarala u zlovoljnu, režuću zvijer.

Kad se Duncan vrati, poslat će ga po liječnika. Ali Duncan će se možda vratiti tek za nekoliko sati.

Magnus zacvili i stane mu njuškati čizme.

Ransom ga pošalje na njegovu deku ispred kamina. A onda klekne ispred kauča i položi ruku na ženin vrat, pa stane kliziti dlanom niz glatku, nježnu kožu, sve dok vrhovima prstiju ne pro-nađe njezin puls. Bio je slab i jako ubrzan. Kvrugu.

Ona okrene glavu i protrlja svoj meki obraz o njegov dlan – opet se privijala uz njega. Trljanje kože o kožu oslobodilo je blage note nekog nježnog, ženstvenog mirisa.

„Zavodnice”, ogorčeno promrmlja Ransom.

Ako mu se već neka žena morala onesvijestiti pred vratima, zašto to onda nije bila neka koja smrdi na ocat i ustajali sir? Ne, on je morao dobiti baš ovu koja miriše na ružmarin i slatku, na-pudranu kožu.

Pritisnuo joj je palcem obraz, mokar od kiše. „Za Boga miloga, ženo. Probudi se.”

Možda je udarila glavom o kamenu ploču. Ransom gurne prste u njenu podignutu kosu i stane joj vaditi ukosnice. Bilo ih je na desetine, barem se tako činilo, i kako ih je jednu po jednu izvla-čio, njena kosa se doimala sve više divljom. I bjesnijom. Kovrčavi uvojci zaplitali su mu se među prstima ometajući ga u pregledu. Kad je konačno utvrdio da joj je lubanja neoštećena, mogao se zakleti da joj je kosa oživjela. I da je bila gladna.

No njena lubanja *jest* bila čitava. Nije napipao nikakve kvрге ni otekline. A ona je i dalje bila posve nepomična.

Možda je ozlijedila neki drugi dio tijela. Ili joj je možda korzet bio preuzak.

Postojao je samo jedan način da to otkrije.

Ransom duboko udahne i svuče sako, pa presavije rukave svo-je košulje. Zatim preokrene ženu na bok, odmakne njenu grabe-žljivu kosu i počne otkopčavati gumbе na stražnjoj strani haljine. Malo je ispao iz prakse, no neke stvari muškarac nikada ne zabo-ravlja. Kako otkopčati žensku odjeću, bila je jedna od njih.

Kako odvezati korzet, bila je druga.

Dok je izvlačio vrpce iz rupica u korzetu, osjećao je ispod dlanova kako joj se grudni koš širi. Promeškoljila se i ispustila grleni, senzualni uzdah.

Ransom se ukipi. Još jedan nalet... nečega... prostruji mu kroz vene, i ovaj put ga nije mogao zanemariti kao da se radi o beznačajnoj gluposti.

Ovo je bila čista, nepatvorena požuda. Previše je vremena prošlo otkako je držao ženu u naručju.

No odlučio je ignorirati reakciju svoga tijela. Žustrim, profesionalnim pokretima povukao joj je rukave haljine niz ruke, tražeći usput opipom eventualne prijelome kostiju. Zatim joj je svukao gornji dio haljine sve do struka. Nije ju mogao pustiti da leži ondje u mokroj odjeći, mogla bi se prehladiti.

Trebala bi mu biti duboko zahvalna na tome kad se probudi – no nekako je sumnjao da će od nje čuti ijednu riječ zahvalnosti.

Izzy se probudi uz nagli trzaj.

Bila je unutra. U zamku. Posvuda oko nje uzdizali su se stupovi kao prastara stabla, pridržavajući nadsvođeni strop golemog glavnog predvorja.

Osvrnula se oko sebe i ugledala razbacane komade pokućstva u različitim stadijima raspadanja. Na samom kraju dvorane nalazio se golemi kamin. Da u njemu nije bila upaljena vatra, Izzy bi sigurno mogla stati u njega bez saginjanja. Unutra nisu gorjeli komadići drveta, niti cjepanice, nego cijela debla.

Ležala je na prašnjavom, kvrgavom kauču. Gruba vunena deka prekrivala joj je tijelo. Provirila je ispod nje i zgrozila se. Na njoj više nije bilo ni haljine, ni korzeta, ni podsuknji ni čizama. Ostala je samo pothaljina i čarape.

„O, dragi Bože.”

Stavila je ruku na svoju raspuštenu kosu. Njena teta Lilith je bila u pravu. Uvijek ju je gnjavila tijekom svih onih ljetovanja u Essexu. „Nije važno što ih nitko neće vidjeti”, kriještala bi. „Uvijek – *uvijek* – moraš nositi čisto rublje i čarape. Nikad ne znaš kad ćeš doživjeti nesreću.”

O... dragi... *Bože*. Odjednom se svega prisjetila. Kiše... padanja u nesvijest...

Izzy podigne pogled i ugleda njega.

Uzrok njezine nesreće.

„Budni ste”, reče on, ali se ne okrene prema njoj.

„Jesam. Gdje su moje stvari?”

„Vaš kovčeg je dva koraka desno od ulaza.”

Izzy izvije vrat i pogleda prema kovčegu, koji se nalazio točno ondje gdje je rekao. Nije se micao niti je bio otvoren. Snješka je očito još spavala. Sva sreća.

„Vaša oprava je ondje.” Rukom je pokazao prema mjestu gdje se njena haljina sušila ispred kamina, obješena između dvije stolice. „Vaše podsuknje su prebačene preko najdaljeg stola, a vaš korzet je na drugom k...”

„Hvala vam.” Izzy je htjela propasti u zemlju. Cijela ta situacija bila je krajnje neugodna. Već je bilo dovoljno sramotno što se onesvijestila pred ovim privlačnim strancem, ali slušati kako nabraja njeno donje rublje... Čvrsto je privila deku uz grudi. „Niste se trebali zamarati time.”

„Vama je trebalo olakšati disanje. A ja sam morao provjeriti krvvarite li i jeste li štogod slomili.”

Nije joj bilo jasno zašto je za to bilo nužno svući je do pothaljine. I kratki bi mu pogled otkrio krvvari li ili ne.

„Jeste li bolesni?” upita je.

„Ne. Barem mislim da nisam.”

„Jeste li u drugom stanju?”

Njena iznenadna provala smijeha preplaši psa. „Definitivno nisam. Kunem vam se, ja nisam tip žene koja pada u nesvijest.

Jednostavno nisam danas dovoljno jela.” *Ni jučer, ni prekjučer.*

Glas joj je bio hrapav i promukao. Možda se doista razboljela. To bi objasnilo i nesvjesticu.

Tijekom ovog razgovora njezin domaćin je cijelo vrijeme stajao kraj kamina i gledao na drugu stranu. Sako mu je savršeno prijanjao uz ramena, ali mu je oko trbuha stajao malo labavo. Možda je nedavno smršavio. No svejedno je izgledao dobro; bio je vitak i mišićav. Njegovo tijelo ju je pomalo podsjećalo na ovu prostranu dvoranu u kojoj su se nalazili. Pomalo zapušteno, ali impozantno i čvrsto građeno.

A tek taj glas. O, bio je to opasan glas.

Nije znala što ju je više mučilo: to što se ovaj naočiti stranac ponašao tako slobodno prema njoj – nosio je u naručju, odvezao joj korzet, raspustio joj kosu i svukao je do donjeg rublja, ili činjenica da je sve to prespavala?

Krišom mu uputi još jedan pogled. Njegova silueta bila je okupana narančastom svjetlošću vatre iz kamina.

Ovo drugo. Definitivno ovo drugo. Upravo je provela najzubbudljivijih petnaest minuta u svom životu potpuno nesvjesna. *Izzy, glupačo.*

No premda se nije sjećala ničega dok ju je nosio po kiši, činilo se da je njeno tijelo imalo vlastitu memoriju. Bridjelo je ispod odjeće kao da su njegove snažne ruke i dalje dodirivale njenu hladnu kožu. Kao da je njegov dodir bio utisnut u nju.

„Hvala vam”, rekla mu je. „Bilo je ljubazno od vas što ste me unijeli unutra.”

„Donio sam vam čaj. S vaše lijeve strane.”

Na stoliću pokraj kauča stajala je okrnjena šalica s vrućom tekućinom – s njene lijeve strane, baš kao što je rekao. Izzy je podigne objema rukama, puštajući da joj toplina prodre u dlanove prije nego što otpije dugi, okrepljujući gutljaj.

Osjećala se kao da je vatra spržila grlo.

Zakašljala se. „Što je unutra?”

„Mlijeko. I kap viskija.”

Viski? Srknula je još jedan gutljaj, jer si nije mogla priuštiti izbirljivost. Kad ga se oprezno pije, ovo piće i nije bilo tako loše. Dok ga je gutala, tijelom joj prokola vrućina s aromom zemlje i dima.

Na istom je stolu pronašla hljepčić kruha i izgladnjelo zagrizla u njega.

„A tko ste *vi?*” upitala ga je između zalogaja. Teta Lilith bila bi *zgrožena* njenim manirama.

„Ja sam Rothbury. Ovo je moj zamak.”

Izzy jedva proguta kruh. Ovaj čovjek je tvrdio da je vojvoda od Rothburyja? To joj se činilo prilično neuvjerljivim. Ne bi li vojvode trebale imati sluge da im pripremaju čaj i odijevaju ih u pristojnu odjeću?

Bože, pomози joj. Možda je zaglavila ovdje s luđakom.

Izzy povuče deku još više. Usprkos svojim sumnjama, ne bi ga smjela izazivati.

„Uistinu nisam znala”, reče. „Trebam li vas oslovljavati s ‘vaša milosti?’”

„Ne vidim svrhu toga. Nadam se da ćete me za nekoliko sati spominjati kao ‘onog neodgojenog bijednika kojeg ste gnjavili jednog kišnog poslijepodneva i nikad više nakon toga.’”

„Nije mi namjera smetati.”

„Lijepe žene nikad ne smetaju. Ni namjerno ni slučajno.”

Opet ju je zadirkivao. Ili je bio lud. Izzy nije bila sigurna što je od toga istina. Jedino što je sa sigurnošću znala jest da ona nije nikakva ljepotica. Koliko god si štipkala obraze ili začesljavala svoju agresivno kovrčavu kosu. Bila je neprivlačna i tome očigledno nije bilo pomoći.

Ovaj muškarac, međutim, nije bio nimalo neprivlačan. Promatrala ga je dok je ubacivao još drva u kamin. Podigao je cjepanicu debljine njezina bedra takvom lakoćom kao da se radi o triješćici.

„Ja sam gospođica Isolde Goodnight”, reče ona. „Možda vam je poznato moje ime.”

On rasplamsa vatru žaračem. „Zašto bi mi trebalo biti poznato vaše ime?”

„Moj otac je bio sir Henry Goodnight, učenjak i povjesničar, no najpoznatiji je bio kao spisatelj.”

„To objašnjava zašto ne znam za njega. Ja ne čitam.”

Izzy pogleda prema lučnim prozorima. Poslijepodne se pretvaralo u večer. Sjene su postajale sve dulje i to ju je počelo brinuti, baš kao i činjenica da još nije vidjela cijelo lice svoga domaćina. Postajala je sve nestrpljivija. Željela ga je vidjeti, pogledati mu u oči. Morala je saznati kakav je to čovjek drži u svojoj milosti.

„Čini se da lord Archer neće tako skoro doći”, odvažila se. „Možemo li upaliti svijeću ili dvije dok ga čekamo?”

Nakon oklijevajuće stanke, on izvuče slamku, zapali je i oprezno zaštititi plamičak dlanom, prinoseći ga tankoj svijeći iznad kamina.

Činilo se kao da mu ta obična radnja stvara neobično puno poteškoća. Stijenj se zapalio, ali je on nastavio držati slamku dok nije izgorjela sve do vrhova njegovih prstiju. Tiho je opsovao i stresao je kako bi ugasio plamen.

„Ispričavam se što vas gnjavim, ali...” Nije znala zašto mu to priznaje, no bilo joj je žao što se opekao pokušavajući joj ugoditi. „Ne volim baš mrak.”

On se okrene prema njoj, držeći svijeću u ruci. Jedan kraj njegovih širokih usta se lagano podigne, kao vaga opterećena ironijom. „Ni ja se još nisam pomirio s njime.”

Plamen svijeće obasja mu lice zlatnim svjetlom. Izzy se prene. Aristokratske crte njegova isklesanog lica podupirale su tvrdnju da ovaj muškarac nosi titulu vojvode. No nešto drugo na tom licu pripovijedalo je drukčiju priču.

Grubi, neravni ožiljak presijecao mu je čelo i sljepoočnicu, završavajući na vrhu njegove desne jagodice. Iako je svjetlost svijeće treperila i svjetlucala, njegove oči se nisu suzile ni usredotočile.

Naravno.

Odjednom je shvatila. Napokon je nešto u ovom suludom danu imalo smisla.

Sve je sada imalo smisla.

Mračna prostorija, odbijanje da pročita njezino pismo, provjeravanje njezina zdravstvenog stanja rukama. Njegovo ponovljeno spominjanje Izzyne ljepote usprkos nebrojenim dokazima koji upućuju na suprotno.

Taj čovjek je bio slijep.